

[Kurt Brauer.]

britiske forsvarsministeriums talsmand, at der alligevel er noget om snakken. Vel foreligger der ikke en konkret plan om skræmme-skud af denne art, siger han, men noget andet er, at man i NATO har studeret „demonstrativ anvendelse“ af atomvåben i en akut militær situation.

Og disse „studier“ er tilsyneladende ikke afsluttet. Tværtimod skal „tilfældet Tjekkoslovakiet“ have givet dem øget aktualitet. De såkaldte konflikt-teoretikere, der sandsynligvis findes både i NATO og Warszawa-pagten, skal for den vestlige alliances vedkommende have lanceret tanken om atomadvarselsskud som en „fleksibel reaktion“, hvis Østbloktropper overskred, hvad man betragter som grænselinjen mellem de to stormagtssfærer.

Selv om overvejelser af denne art nok så meget karakteriseres som teoretiske muligheder, sigter de dog på at have noget i baghånden, „hvis situationen skulle kræve det“. Vi finder selve tanken om „demonstrativ anvendelse“ af kernevåben vederstyggelig og direkte livsfarlig. Vi har som NATO-partner frabedt os atomvåben og atomladninger på dansk territorium, og vi bør så klart, at det ikke kan misforstås noget sted, afvise enhver demonstration af „afskrækkende“ metoder, der forudsætter atomladede våben. Vi er nemlig bange for, at den anden part, hvis situationen først er der, kan have svært ved at skelne mellem et advarselsskud „over havet“ (eller andet område) og et „rigtigt“ atomskud og vil handle efter, at det er det sidste.

Og så er yderligere varselsskud overflødige.“

Udenrigsministeren (Poul Hartling): De nævnte forlydender stammer formentlig fra det møde i NATOs atomforsvarskomiteé, som fandt sted dagen før NATO-landenes udenrigsministermøde. I atomforsvarskomiteéen drøftedes en redegørelse, der stammer fra NATOs kernefysiske planlægningsgruppe. Efter aftale med forsvarsministeren kan jeg meddele, at dette arbejde går ud på studier af situationer, og at der i forbindelse hermed har været nævnt en tanke om en såkaldt demonstrativ anvendelse af taktiske kernevåben. Det drejer sig om analyser, der foreligger hverken planer eller forslag,

og efter mine oplysninger er hverken Østersøen eller Middelhavet, som omtales i spørgsmålsbegrundelsen, blevet nævnt.

Kurt Brauer: Jeg får at vide af udenrigsministeren, at der ikke foreligger planer om at gøre noget sådant. Så må et helt nødvendigt spørgsmål følge efter, da der åbenbart er drøftelser om noget sådant: hvad vil ministeren gøre, hvis der kommer til at foreligge planer om noget sådant?

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Som man vil kunne se af den bog, som er udsendt også til folketingsmedlemmer, „Udviklingen inden for NATO 1966-67“, er dette et analyserende stykke arbejde, og der er ikke i forbindelse med dette noget, som på nogen måde anfægter Danmarks atompolitik, som står fast, og der er ikke noget, der kræver stillingtagen fra dansk side over for disse analyser.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Ophævelse af regler om administrativ frihedsberøvelse, ophævelse af indtægtsgrænser for adgang til børnebidrag og udvidet adgang til hjælp til forsørgelse af børn i hjemmet).

(Lovforslaget (nr. 68) findes i tillæg A. sp. 1601, fremsættelsen i tidenden sp. 1574).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Mørk: Som forholdene ligger, kan mit parti give tilslutning til de foreslåede ændringer i forsorgsloven. Jeg deler dog ikke ministerens opfattelse, at den vedtagne børnetilskudslov og kildeskatten hører så tæt sammen, at børnetilskudsloven ikke bør træde i kraft som oprindelig planlagt, nemlig den 1. januar 1969. Nu plukker ministeren altså en enkelt bestemmelse ud, således at indtægtsgrænserne for børnebidrag til enlige forsørgere og for børnetillæg til pensionister ophæves. Vi havde hellere set, at ministeren var gået langt videre som i sin tid foreslået af forhenværende social-

[Niels Mørk.]

minister Kaj Bundvad, men selvfølgelig, kan vi ikke få det bedste, må vi som sagt fra anden side nøjes med det næstbedste.

Ministeren foreslår yderligere ophævelse af administrativ frihedsberøvelse for forsømmelige forsørgere. Da denne bestemmelse heldigvis kun har været benyttet i ganske få tilfælde, kan vi følge ministeren også her.

Den samme positive indstilling har vi også til ophævelsen af trangsbestemmelsen for de familier, der har et handicappet barn i hjemmet. Når denne hjælp fremtidig skal ydes til familier uden hensyn til deres økonomiske forhold, går jeg ud fra som givet, at den nye bestemmelse ikke medfører forringelser af den hjælp, som familier med små indtægter og handicappede børn i dag oppebærer efter de regler, som gælder i dag.

Jeg vil gerne i et udvalg have rede på, hvordan man ønsker at administrere denne sidstnævnte bestemmelse.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne give tilslutning til en velvillig behandling af lovforslaget i et udvalg.

Lis Møller: Jeg vil gerne starte med at takke socialministeren for forslaget til lov om ændring af lov om offentlig forsorg.

En af ændringerne går ud på, at man skal ophæve bestemmelsen om administrativ frihedsberøvelse for personer, der forsømmer deres forsørgerpligter, altså det, vi kalder forsømmelige forsørgere. Ændringen begrundes dels med, at der tilstræbes så stor overensstemmelse som muligt mellem de nordiske landes sociale love, dels med at bestemmelsen i gældende lov kun anvendes i meget ringe omfang. Mit parti kan gå ind for denne ændring i loven, men jeg går ud fra, at man fremover kan bruge udpantning over for de mennesker, der her er tale om, og jeg vil gerne spørge socialministeren, om ministeren tror, at der går energisk nok til værks for at få disse bidrag ind.

En anden ændring er en følge af udskydelsen af lov om børnetilskud, der blev stadfæstet den 3. juni 1967, men som først skal træde i kraft samtidig med lov om kildeskat. Da loven blev gennemført, regnede man med, at kildeskatten skulle træde i kraft 1. januar 1969; det er jo imidlertid blevet udskudt til 1. januar 1970. Jeg er

derfor helt enig med socialministeren i, at man nu ophæver indtægtsgrænsen for adgang til bidrag til enlige forsørgere efter forsorgsloven, og at man ikke lader denne ændring afvente kildeskattens og børnetilskudslovens ikrafttræden.

Jeg må indrømme, at jeg har aldrig kunnet forstå den forskel, der har været i behandlingen af fraskilte kvinder med børn og enker med børn med hensyn til bidrag. For de fraskilte kvinders vedkommende udbetales bidrag glat forskudsvis af det offentlige uanset deres indtægt og uanset, at de fraskilte mænd i stort antal undlader at indbetale de beløb, som de skylder det offentlige, medens enker, når bare deres indtægt lå en smule over den lave årsindtægt, en enke må have for at kunne tilkomme bidrag til sine børn, eventuelt kunne få udbetalt et meget ringe beløb. Jeg har aldrig kunnet se det rimelige i denne forskelsbehandling, da børn af fraskilte og børn af enker dog har samme behov for mad, klæder, fornøjelser og uddannelse, og derfor er jeg meget glad for, at denne forskelsbehandling nu ophæves.

Den tredje ændring er jeg endnu mere glad for. Det er ændringen i forsorgslovens § 73 om hjælp til hjemmeboende handicappede børn. I denne paragraf stod der indtil sidste år, at så længe forsørgeren for et blindt barn forsørger dette barn i sit hjem, er han i trangstilfælde berettiget til fra det sociale udvalg at oppebære en årlig understøttelse, der svarer til det en fader til enhver tid påhvilende normalbidrag. Ved ændringen af forsorgsloven, der vedtoges den 30. marts 1967, ændredes § 73 til, at hjælpen kunne omfatte alle børn med fysiske eller psykiske lidelser, og til, at der kunne ydes tilskud til hel eller delvis dækning af disse udgifter, men et senere cirkulære tilkendegav, at der skulle tages hensyn til forældrenes økonomi, altså en trangsbestemmelse.

Den nu foreslåede § 73 siger, at forældre har ret til at få dækket nødvendige merudgifter, såfremt de ikke kan dækkes gennem forsorgslovens hjælpeforanstaltninger. I bemærkningerne er understreget, at hjælpen skal ydes uden hensyn til trang. Det er et skridt på vejen, men jeg vil gerne sige, som jeg sagde i mit spørgsmål til daværende socialminister Bundvad i februar

[Lis Møller.]

1967, at jeg synes, vi bør nå frem til, at man yder et fast grundbeløb til alle forældre med hjemmeboende handicappede børn ud over de dokumenterede udgifter. Jeg mener ikke, det skal være noget svimlende beløb, men f. eks. et ekstra børnetilskud til disse forældre. Hidtil har man f. eks. ikke accepteret udgifter til aftenvagt eller til hjælp i hjemmet, hvis begge forældre var på arbejde om dagen, og jeg vil gerne spørge ministeren, om sådanne udgifter bliver respekteret efter den nu foreslåede ændring. Der er også mange børn, som kræver megen tøjvask, enten fordi deres handicap medfører, at de har vanskeligt ved at holde sig tørre såvel dag som nat, eller fordi de spilder meget, når de spiser. En stor del af dette tøj vaskes i quickvaskerier, eller hvad disse vaskerier ellers hedder, og disse udgifter kan være meget vanskelige at dokumentere på kroner og øre.

I § 73 tales om forsørgelse. Forsørgelsen medfører måske ikke altid i sig selv påviselige ekstraudgifter, men den belastning af kræfter og nerver, som et forældrepar til stadighed udsætter sig for ved at have deres handicappede barn boende hjemme, må efter min mening være tilstrækkeligt grundlag for en økonomisk hjælp fra samfundets side. Det gælder for alle handicappede børn, at hvis hjemmet ikke yder en virkelig effektiv indsats, bliver al anden oplæring og optræning forgæves. Ud over forsørgelsen er der altså tale om reel oplæring og optræning fra forældrenes side, hvis det handicappede barn senere skal kunne indtage sin plads i samfundet. Derfor vil jeg bl. a. også gerne i § 73 have sidestillet pædagogiske anvisninger med de lægelige anvisninger, dels fordi de ved visse handicap er mindst lige så vigtige, dels for at undgå, at forældrene bliver helt afhængige af ét menneskes, nemlig lægens, skøn ved ansøgning om økonomisk hjælp.

Der tales ikke direkte i § 73 om graden af barnets handicap, men det bør vel være så alvorligt, at barnet er anmeldt til sær-forsorgen, for at et sådant eventuelt grundbeløb kan udbetales. Vi skal jo ikke glemme ved dette lovforslags behandling, at forældre, der beholder deres handicappede børn hjemme, sparer samfundet for en hel del

penge, så det må vel være helt rimeligt, at en del af denne besparelse kommer disse forældre til gode. Nu, indrømmer jeg, håber jeg blot ikke, at denne hjælp til forældrene skal være en ny indtægtskilde for finansministeren, men at finansministeren vil gå ind for, at denne ydelse holdes uden for beskatningen.

Samtidig med at jeg på min gruppes vegne kan anbefale lovforslaget til velvillig udvalgsbehandling, vil jeg bede socialministeren indskærpe de myndigheder, som siden skal administrere loven, at de sørger for, at forældrene får besked om de muligheder for økonomisk hjælp, der så foreligger. Der er alt for mange forældre, som udmærket har kunnet dokumentere udgifter, men som ikke har anet, at de kunne refunderes også efter gældende lov, der er nemlig ikke nogen, der har fortalt dem det. Jeg vil slutte med at bede socialministeren overveje en bedre konsulentvirksomhed, så der kan gives forældre vejledning med hensyn til den daglige behandling, oplæring og optræning af deres barn. Ud over landet sidder der mange, mange forældre, der famler i blinde, og som i høj grad trænger til en praktisk håndrækning.

Eva Ree: Da loven om børnetilskud og andre familiedydelser blev vedtaget 30. maj 1967, var flere af lovforslagets paragraffer overførsler fra tidligere love. Det blev dengang besluttet, at loven skulle træde i kraft samtidig med loven om kildeskat. Denne lovs ikrafttræden er jo imidlertid senere blevet udsat 1 år, og for ikke at sinke nogle af de goder, som den nye lov om børnetilskud og andre familiedydelser indeholder, har socialministeren undersøgt, om børnetilskudsloven eller enkelte af lovens bestemmelser kunne træde i kraft før kildeskattens ikrafttræden den 1. januar 1970, men socialministeren er kommet til det resultat, at forbedringerne kan ske ved at ændre i bestemmelserne i de oprindelige love, og at det kan ske fra 1. april 1969, og foreslår derfor, at der i loven om offentlig forsorg sker en række ændringer. Det drejer sig om 3 i alt.

Den første går ud på, at den hjælp, der ydes til personer, der forsørger et handicappet barn i hjemmet, og som har særlige merudgifter ved forsørgelsen, fremtidig skal

[Eva Rée.]

kunne ydes uden hensyn til trang. Det vil medføre en merudgift på nogle få hundrede tusinde kroner årligt.

For det andet foreslås det, at reglerne om administrativ frihedsberøvelse for personer, der forsømmer deres forsørgerpligter, ophæves. Disse regler anvendes kun i et meget begrænset omfang, og det er i øvrigt kun dansk og finsk sociallovgivning, der har indeholdt bestemmelser om administrativ frihedsberøvelse på dette felt. Ved at opheve bestemmelsen imødekommer man et ønske fra et nordisk udvalg derom.

For det tredje foreslås det, at indtægtsgrænsen for ydelse af bidrag fra det offentlige til enlige forsørgere efter forsorgsloven ophæves. Denne merudgift vil beløbe sig til ca. 8 mill. kr. fordelt over 2 år, idet også børnetillæg for pensionister, der ydes efter de samme regler, skal ændres.

Jeg kan på venstres vegne anbefale lovforslaget og give tilsagn om hurtig behandling som ønsket af socialministeren.

Valbak: Bestemmelsen i forsorgslovens § 36 om administrativ frihedsberøvelse som middel til at få forsømmelige forsørgere til at betale er en af de bestemmelser fra den første socialreforms tid, som er skrevet med den moralske pegefinger. Det er opløst, at § 36 kun anvendes i ringe omfang; den er altså til fryd for få, utvivlsomt til gavn for ingen, snarere til skade. Det eneste, man måske ikke bør glæde sig over ved bestemmelsens begrænsning, er, at vi har bevaret den så længe. Som sagt, reglen har kun været anvendt i få tilfælde.

Anderledes forholder det sig med den administrative frihedsberøvelse, som sættes i værk for at fremtvinge betaling fra nogle af dem, der til børns forsørgelse er sat i bidrag, som socialvæsenet udlægger forskudsvis. Det drejer sig om nogle hundrede hvert år, som socialvæsenet i medfør af forsorgslovens § 97 indstiller til hensættelse i fængsel for at fremtvinge betaling. Denne kategori er der ikke gjort op med ved forslaget. Nu er det ikke, fordi jeg nærer særlig sentimentale følelser over for denne kategori af dårlige betalere — det gør jeg heller ikke over for dem, vi nu, hvad jeg er enig i, skal til at lade slippe for bål og

brand — men det må gøre et vist indtryk, at det koster samfundet op imod et millionbeløb hvert år at anvende dette tvangsmiddel, hvortil kommer eventuelt tab af arbejdsfortjeneste for den enkelte, og hvad dermed følger af ond cirkel. Det må erkendes, at tvangsmidlet faktisk virker efter hensigten, for så vidt som en gammel mor eller en far eller en anden pårørende efter indtrængende bønsskrivelser i mange tilfælde får skrabet en del penge sammen i løbet af nogle uger, nok til løsladelse. Men der er altså tale om en dyr inddrivelsesmetode, og jeg kan ikke lade være at spørge i hvert fald mig selv, om de penge kunne være brugt til at hente de samme bidragsbeløb hjem på en mere hensigtsmæssig måde.

Jeg har ikke med disse bemærkninger villet procedere for et øjeblikkeligt opgør også med det problem, som jeg her har rørt ved. Hvad jeg gerne vil spørge om på anledningen er, om der kunne være grund til en nærmere overvejelse af den specialpræventive og af den generalpræventive virkning af fængsel som tvangsmiddel i disse sager. Mon man ikke kan hente gratis erfaringer herom fra Sverige og Norge? Jeg har nemlig en fornemmelse af, at man i disse lande også har givet afkald på fængslet som skræmmedyr i disse sager på samme måde, som vi jo da herhjemme klarer os foruden skræmmedyr i andre sammenhænge, ved inddrivelse af skattegæld f. eks., og i fremtiden jo også for den meget lille gruppe af forsømmelige forsørgere, som vi i dag behandler.

Som det vil forstås, er mit parti indforstået med at få denne § 36 ophævet, og med henblik på senere stillingtagen til, om frihedsberøvelse generelt bør udgå som tvangsmiddel i inddrivelsessager, vil vi gerne foreslå en nærmere undersøgelse overvejet. Jeg er klar over, at også justitsministeren må inddrages i denne sag.

Bestemmelsen om dækning af merudgifter ved forsørgelsen af et handicappet barn i hjemmet blev, om jeg husker ret, indført efter pres ikke mindst fra nogle forældre. De foretrak at beholde deres barn i hjemmet fremfor at afgive det til intern særforplejning ud fra betragtningen, at det hjemlige miljø suppleret med stedets almindelige skole- og

[Valbak.]

lægevæsen osv. fuldt ud kunne erstatte særfor sorgen. Særfor sorgen indrettede sig derefter på at tage dette hensyn, og den senere bestemmelse i forsorgsloven, den, vi ser på i dag, var efter ordlyden tænkt som en udfyldningsparagraf for de tilfælde, hjertesygdomme osv., som ikke er omfattet af særfor sorgsbestemmelserne.

Jeg har en fornemmelse af, at denne arbejdsdeling ikke helt kan holde og nok heller ikke bør holde. Forholdet er jo det, at medens § 73 er subsidiaer i forhold til særfor sorgen, så går udviklingen i en retning, der vil gøre det fornuftigt at bytte rundt på dette forhold. Det almindelige sygehøvs væsens udbygning overalt trækker i den retning. Folkeskolens stigende ønske om og vilje til at tage sig af de handicappede ligeledes. Jeg vil derfor spørge ministeren, om ikke sandsynligheden taler for, at vi senere må have givet bestemmelsen i § 73 en anden vægt i forhold til særfor sorgen. Jeg forestiller mig selv, at tidspunktet nok kunne være inde, når vi får de større kommunale enheder og regioner til at administrere en mere almindelig ordning.

Vi er i mit parti tilfredse med forslaget om, at § 73 ændres fra en trans-til en retsbestemmelse. Ved at afholde merudgiften for alle stiller vi forældre, der beholder det handicappede barn hos sig, økonomisk lige med forældre, der ikke har børn med udgiftkrævende lidelser, ganske som man jo har gjort det inden for andre lovgivningsområder i de senere år, f. eks. inden for revalideringslovens område.

For nogle år siden ophævedes indtægtsgrenser for forskudsvis udbetaling af børnebidrag til ugifte og forhen giftes børn. Jeg ved, at mange, navnlig enker, følte det som en uretfærdighed, at indtægtsgrenserne fortsat gjaldt for dem. Det havde ikke rigtig gennemslagskraft at fremføre formelt uangribelige synspunkter som, at det offentlige jo i det første tilfælde kun foretager et udlæg og kan gøre sig håb om at få pengene ind igen. Realiteten er jo, når alt kommer

til alt, at der i begge tilfælde er tale om dobbeltforsørgere, og de har jo lige stort behov for støtte, hvad enten barnet er faderløst eller er skilsmissebarn. Vi kan derfor kun hilse med tilfredshed, at den formelle skranke falder, sådan at det offentlige i fremtiden helt og fuldt træder i afdødes sted inden for de økonomiske rammer, som til enhver tid afstikkes.

Vi anbefaler hurtig behandling og vedtagelse.

Kurt Brauer: Socialudvalgsmedlemmer landet over vil vide at glæde sig over de administrative forenklinger, der kan blive en følge af disse lovændringer, som vi har til behandling i dag. Jeg siger udtrykkelig „kan“, for man risikerer jo altid med den slags sager, at det går som i England, hvor rygtet vil vide, at koloniministeriet var aldrig større, end da landets kolonier var blevet frigjort. Lad os håbe, at de mange, der i dag er beskæftiget med beregningen og kontrollen af disse indtægtsgrenses overholdelse, virkelig kommer til at beskæftige sig med andre ting. Guderne skal vide, at behovet for arbejdskraft er stort nok.

Før at give et billede af, hvad det i grunden er, vi kommer af med ved denne lovændring, vil jeg tillade mig at læse højt den gældende lovs § 36, stk. 2, der handler om administrativ frihedsberøvelse. Der står i den:

„Betaler forsørgeren ikke den ham således pålagte foreløbige betaling eller det bidrag, der endeligt måtte være pålagt ham i henhold til § 33, skønt han må antages at være i stand hertil, kan det sociale udvalg straks lade ham indlægge i et forsorgshjem, om fornødent på lukket afdeling, hvor han kan forblive, indtil betalingen er erlagt eller der er opnået skilsmisse, dog ikke ud over 3 måneder.“

Det er hårde ord, og selv om jeg vel ved, at paragraffen ikke har været strengt anvendt i lang tid, kan jeg ikke dy mig for at sige, at denne paragraf minder mig om de tider, hvor man sendte folk på galejerne

[Kurt Brauer.]

for forseelser, der mindede om de her omhandlede. Godt, at den bestemmelse kommer væk af lovgivningen.

Som det vel allerede er fremgået, er mit parti ret så fornøjet med lovforslaget; og mon ikke det gælder hele tinget, at hvis man er ked af noget i denne forbindelse, skulle det være, bortset fra de betænkeligheder, som også hr. Niels Mørk har været inde på, at vi ikke er kommet af med bestemmelserne for længe siden.

Når vi nu alligevel har forsorgsloven oppe af mølposen, er der måske grund til at kaste et blik ud over den for at se, om der skulle være noget, vi kan pudse af ved samme lejlighed her. Jeg selv har efter fattig erfaring et par områder, som jeg gerne ser ministeren kommentere enten her eller senere i udvalget. F. eks. er jeg stødt på § 53, der omhandler hjælpen til tuberkuloseramte. Jeg ved ikke bestemt, om det, der her kan udbetales til de syge, er cirkulærefastsat eller ej, men paragraffen åbner mulighed for, som der står, „at søge familiens hidtidige levevilkår opretholdt inden for rimelige grænser“. Jeg tror, ministeren efter en ganske kort undersøgelse vil kunne give mig ret i, at det, som i dag af vore administratorer af loven anses for at være rimeligt, aldeles ikke er det, heller ikke efter ministerens mening. Det er mit håb, at ministeren får tid til at se på administrationen af paragraffen og også helst retter i administrationen af den.

Dernæst § 16, som omhandler ankemulighederne. Jeg vil godt bede om ministerens mening om, at man fremstiller et antal særtryk af den paragraf eller af hele loven med en understregning af § 16, som socialkontrollerne og andre, der er med til at administrere forsorgsloven, skulle aflevere til alle klienter, der kom med ansøgninger i forbindelse med forsorgsloven. Jeg er ikke sikker på, at det overalt virkelig står klart for ansøgere om hjælp i henhold til forsorgsloven, hvordan de kan bære sig ad med at anke de afgørelser, som bliver truffet kommunalt.

Endelig en kort bemærkning i almindelighed om indtægtsgrænseres bortfald. Tanken om at lade indtægtsgrænser falde væk rimer vist ikke ganske med de tanker om et

skatteloft, som stædig bliver ved med at dukke op i den offentlige debat. Det er da vist ikke rimeligt, at folk med en tilpas høj indtægt skal have ydelserne nærmest gratis, medens folk med en tilpas lav indtægt skal beskattes deraf. Men rent bortset fra disse små aber dabeier vil jeg sige, at SF går ind for lovforslaget, og vi vil i udvalget arbejde for dets snarlige gennemførelse.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg siger tak til ordførerne for den meget velvillige modtagelse af disse ændringer i forsorgsloven. Personlig lægger jeg megen vægt på, at vi hurtigt får lovforslaget gennemført, således at vi kan få virkningerne i kraft fra 1. april 1969.

Må jeg sige til hr. Niels Mørk, der siger om børnetilskudslovens ikrafttræden, at man her må nøjes med det næstbedste, at det er vist rimeligt at gentage, hvad jeg tidligere her i tinget har sagt til tidligere socialminister Bundvad, at socialdemokratiet selv havde kædet denne lovs ikrafttræden sammen med kildeskattelovens ikrafttræden.

Med hensyn til spørgsmålet om den administrative frihedsberøvelse vil jeg gerne, for at der ikke skal være nogen misforståelser, sige, at det jo alene er en særlig bestemmelse i forsorgslovens § 36, der er tale om at ophæve her. Når der i øvrigt også af nogle af ordførerne — bl. a. fru Lis Møller, og jeg mener også, hr. Valbak var inde på det — taltes om, hvordan man forholdt sig med hensyn til inddrivelse af underholdsbidrag, om de retsregler, man havde, om udpantningen blev udnyttet effektivt osv., så må jeg i al almindelighed sige, at dette vedrører justitsministerens lovgivning om inddrivelse af underholdsbidrag og ikke forsorgslovens bestemmelser, som vi her behandler, men der vil jo da være lejlighed til, hvis udvalget vil have det nærmere belyst, at vi gennem justitsministeriet og i samarbejde med det også kan få mere klarhed over det.

Der har været talt om, at det var en stor fordel for enkerne, at vi nu ophævede indtægtsgrænserne. Jeg vil blot nævne, at det har jo i højeste grad også betydning for en anden gruppe, nemlig ægtepar, hvoraf den ene modtager pension. Også for børnetil-

[Socialministeren.]

lægget til pensionerne er det af stor værdi, at vi kommer væk fra disse indtægtsgrænser.

Fru Lis Møller talte med megen varme om betydningen af, at man kunne hjælpe den familie, der havde et handicappet barn i hjemmet, og efterlyste bl. a., om jeg måtte vide, om finansministeren havde til hensigt at gøre disse beløb skattefrie. Kommunikationen er sådan set i orden mellem finansministeren og mig, ligesom den vel også er det for fru Lis Møller, og jeg har fået oplyst, at der er stillet ændringsforslag herom allerede den 1. november, således at dette er ude af verden. Det er altså ikke meningen, at de beløb skal beskattes.

Derimod må jeg have lov at sige, når det nævnes, at man ønsker et fast, rundt beløb — der blev talt om et ekstra børnetilskud — at jeg tror ikke, det er den rigtige vej at gå; jeg tror, det er dokumenterede merudgifter, man skal have dækning for. Et fast beløb kan jo også være et loft, således at man ikke kan sætte tilstrækkelig effektivt ind. Er der tale om en dokumenteret udgift, f. eks. til pasning af barnet — der blev nævnt aften-vagt osv. — vil det kunne dækkes.

Jeg kan være enig i betydningen af — det har været nævnt både af fru Lis Møller og nu til sidst også af hr. Kurt Brauer — at befolkningen får oplysning om de rettigheder, man har efter lovene, og det vil jeg da gerne at vi diskuterer nærmere i udvalget.

Over for hr. Valbak, der også var inde på spørgsmålet om den udstrækning, man kan give forsorgslovens § 73, som nu er formuleret sådan, at tilfælde, der henhører under særforsorgen, ikke falder ind herunder, vil jeg ikke afvise, at vi i udvalget kan diskutere det; men jeg kan ikke her give noget klart tilsagn om, hvordan den fremtidige ordning skal være.

Endelig vil jeg sige til hr. Kurt Brauer, at jeg gerne skal se på, om det er ved cirkulære eller på hvilken anden måde man har givet vejledning med hensyn til forståelsen af forsorgslovens § 73, og oplyse udvalget om resultatet. Det samme gælder det, der har været nævnt om ankeadgangen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af afskrivningsloven.

(Lovforslaget (nr. 73) findes i tillæg A. sp. 1643), fremsættelsen i tidenden sp. 1673).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 4 og 5 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds.

(Lovforslaget (nr. 74) findes i tillæg A. sp. 1635, fremsættelsen i tidenden sp. 1673).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om indskud på etableringskonto.

(Lovforslaget (nr. 75) findes i tillæg A. sp. 1639), fremsættelsen i tidenden sp. 1673).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Egon Jensen: Da mit partis ordfører ikke er i stand til at være til stede her i dag, skal jeg gøre nogle ganske få bemærkninger om de foreliggende lovforslag.

Det følger af det lovforslag om investerings-tilskud i egnsudviklingsområder, der tidligere her i folketinget har været til behandling, og afskrivningslovforslaget går ud på nærmere at præcisere, hvad der i praksis skal foretages. Jeg har forstået det sådan, at bl. a. det etableringstilskud, som ydes, skal have førsteprioritet, når det drejer sig om nedskrivning af saldo værdien.

Jeg tror, at de ændringer, her er foreslået, vil være bedre tjent med en udvalgsbehandling, hvor vi nærmere kan se på de forskellige spørgsmål, og det skal jeg for mit vedkommende erklære mig parat til.

Haunstrup Clemmensen: Der kan næppe være spor uenighed om, at der er behov for de foreliggende lovforslag, når der nu gen-